

Thema van Millennial-dienst: GENERATIE VAN HOOP ?!

Beeldvorming.

Daarover gaat het vanmorgen.

Hoe kijken verschillende generaties naar elkaar?

De jongeren denken dat ouderen teveel van hen verwachten. Ze worden niet voor niets door hen 'generatie van hoop' genoemd. De verschillende crises waarin we verkeren zullen door de jongere generaties moeten worden opgelost....Maar is dat terecht?

Ze voelen zich letterlijk en figuurlijk bezwaard: teveel druk op hun schouders.

Ouderen denken dat zij niets meer kunnen doen, dat hun tijd voorbij is en zij voelen zich vaak ook machteloos. Maar is dat terecht?

Beeldvorming. Het kan zo verlamdend werken!

Wanneer de verkenners uit Kanaän terugkomen en vertellen over wat zij hebben gezien is de conclusie: *de mensen daar zijn sterker dan wij. Het zijn reuzen. Vergeleken bij hen zijn we sprinkhanen* (Num.13v33).

De reactie van het volk is desastreus: het verliest de moed. *Waren we maar in Egypte gestorven, laten we een leider kiezen en teruggaan naar Egypte* (Num.14v.2-4).

Juist door die reactie wordt God boos – zo gaat het verhaal – en als straf zal niemand van die generatie het beloofde land ingaan, met uitzondering van twee verkenners die wel de moed er in hadden gehouden: Kaleb en Jozua.

Het volk zal 40 jaar in de woestijn rondzwerven en daar sterven. Hun kinderen zullen wel Kanaän met eigen ogen gaan zien en daar wonen.

Ook hier gaat het over beeldvorming.

Het verslag van de verkenners geeft je het gevoel van het Calimero-effect: zij zijn groot en ik ben klein, waarmee ze de angst bij het volk aanwakkeren.

Het verslag van de verkenners was echter ongegrond. Pas veel later, in het Bijbelboek Jozua, toen Jozua (opvolger van Mozes) zelf verkenners naar het land stuurde, hoorde ze van de vrouw die hen onderdak bood, Rachab, wat er in werkelijkheid gebeurde toen de inwoners van het land hoorden dat de Israëlieten in aantocht waren:

Ik weet, dat de Heer dit land aan jullie heeft gegeven. Iedereen hier is bang voor jullie. Alle inwoners van dit land sidderen....Toen we dat hoorden, sloeg de angst ons om het hart en werden we wanhopig (Jozua 2:9-11).

De verkenners waren doodsbang voor de Kanaänieten maar ze beseften niet dat de Kanaänieten ook doodsbang waren voor hen. En angst is een slechte raadgever....

Niet alle jongeren kijken naar de ouderen als 'afgedankt', 'ouderwets'.

Maar eerder met een bepaalde jaloezie: vroeger werd niemand afgeleid door mobiele telefoons, waren er veel minder prikkels, was er meer rust. Een verlangen naar vroeger, naar die tijd,

zie je terug in de hang naar vintage, vinyl (lp's), boeken, muziek van toen...

➔ Veel minder schermtijd, geen internet, heeft ook voordelen!

Terwijl ouderen vaak denken dat jongeren helemaal opgaan in de aandacht voor mobiel, voor social media enz. Dat ze niet zonder kunnen....

Hoe kun je uit die beeldvorming komen? Door:

1. Uit de pastelling te komen van het alles of niets:

Num.13: het was onmogelijk of mogelijk om het land binnen te trekken. Terwijl de verkenners hadden ook kunnen zeggen: het zal moeilijk worden, we zullen de moed en verbeeldingskracht nodig hebben, maar.....

➔ Nuancering, niet alle jongeren, niet alle ouderen zijn zo....

2. Te weinig aandacht voor het positieve:

Num.13: het land vloeit over van melk en honing...

De negatieve dingen overstemden het goede nieuws.

➔ Niet in de ja/maar-stand, maar ja/dus - stand.....

3. We menen te weten wat andere mensen denken, terwijl we er vaak volledig naast zitten doordat we conclusies trekken op grond van onze eigen gevoelens, niet die van hun. Zoals Rachab vertelde over de angst bij haar volk...

➔ Het zijn vaak jouw eigen gedachten en/of angsten die een rol spelen in oordeel over anderen.

Beeldvorming kan de toekomst belemmeren: het houdt je op de plaats waardoor er geen beweging meer in zit. Dat is ook wat het volk overkomt: 40 jaar lang zwerft het rond in de woestijn, pas de nieuwe generatie mag de grens over.

Wat kunnen we met dit verhaal ?

Als we nadenken over de toekomst, over de toekomst van de kerk in het bijzonder, dan denken we daar vast allemaal verschillend over. Maar wat ik vaak hoor:

- De ouderen: kerk heeft geen toekomst, want jongeren haken af. Geen jeugd meer in de kerk dat betekent toch: einde verhaal?
- De jongeren: de kerk, zoals ze nu is, heeft misschien geen toekomst, past misschien niet zo bij ons leven, maar we zijn hier niet voor niets?! Wij zoeken naar zingeving!

De vraag is nu: zet de beeldvorming ons vast, waardoor we eerder vasthouden aan wat we hebben en zo de toekomst voor ons uitschuiven of kunnen we over die beeldvorming heenstappen, kritisch kijken naar onszelf en proberen we er samen iets nieuws van te maken? We zijn geen reuzen en ook geen sprinkhanen.

We willen elkaar ook de woestijn niet in sturen, toch?

Laten we er positief in staan, zoals het gedicht van Tanja Helderma, laat weten:

*Nu is het
wel degelijk
een kwestie van
vertrouwen*

*Een kwestie van
de moed erin
een kwestie van
hoop houden*

*nu is het
heel wezenlijk
dat positiviteit*

*een onontbeerlijk
wapen is
in deze tijd.*

We zijn allemaal mensen die zoeken naar zingeving. Ieder op zijn/haar eigen manier.
Kunnen we elkaar daarbij helpen? Kunnen we het ook samen doen?

De vraag die vanmorgen aan ons gesteld wordt is:

Wat zou je als oudere generatie aan de jongeren willen meegeven met het oog op de toekomst van de kerk?

Helmond, Corine Beeuwkes-van Ede